

al indre Overbeviisning hos dets enkelte Medlemmer, dog maatte erkjende, at det var en Sag, som kunde være nogen Tvivl underkastet. Nu er det ingenlunde nogen let Sag, naar man vil undersøge Forholdene nærmere, at føre denne Sag videre, om Lovforslaget nu blev forkastet i Henhold til det Forslag, som af Udvalget er gjort. Hvorledes vilde da Sagen nemlig stille sig? Der foreligger da ikke en raadgivende Forsamlings Betænkning, der gaaer i en Retning, modsat det oprindelige Udkast, tilligemed den dertil knyttede Timands Betænkning, men der foreligger en Beslutning fra en Deel af Lovgivningsmagten om, at Lovforslaget er forkastet; ifølge den næsten fuldkomne Eenstemmighed, som har fundet Sted i Udtalelserne, vilde Regjeringen vel, naar dette Resultat indtraadte, være besejret til at antage, at Landsstinget i dets Hælfed eller i dets overveiende Majoritet, idetmindste den Majoritet, som stemte med Udvalget, deelte ikke blot Udvalgets Anskuelse om, at Lovforslaget for Tiden burde forkastes, men tillige ogsaa Udvalgets Anskuelse med Hensyn til Sagens Ordning for Fremtiden. Det vilde maaffee være en berettiget Anskuelse hos Regjeringen, men dog vil jeg bede vel erindret, at det ogsaa kun var en Anskuelse, thi der vilde kun foreligge en Beslutning om Lovudkastets Forkastelse, men ingen Beslutning om hvad der skulde træde istedet. Men hvorledes skal Sagen dernæst føres videre? Skal Regjeringen ikke lade Sagen aldeles ligge, saa maa den gjøre denne præsumerede Anskuelse hos en Deel af Lovgivningsmagten til sin; thi Regjeringen kan ikke sammenkalde nogen som helst Forsamling og sige: „Kongeriget Danmarks Landssting har udtalt sig saaledes; hvad sige I om det?“ Det vilde være aldeles upassende. Regjeringen kan heller ikke skrive et Udkast og sige: „Det er Landsstingets Anskuelse om Sagens Ordning, som Regjeringen har søgt at føre i Penne paa den og den Maade; hvad er Eders Mening om det?“ Men Regjeringen maa, dersom den skal føre Sagen videre paa den Maade, som bemærket, gjøre Landsstingets Anskuelse til sin, Regjeringen kan ikke paa anden Maade bringe Sagen under en Forsamlings Overveelse. Den kan vel overveie Sagen med sin

Gouverneur, den kan ogsaa, om man vil, høre Borgerraadene og paaberaabe sig de Forhandling, der her have fundet Sted, men den kan ikke forelægge en Forsamling, sammenkaldt til at afgive Betænkning om en saa vigtig Sag, Andet end et Udkast. Regjeringen maatte altsaa gjøre Landsstingets Anskuelse til sin, og derefter udarbejde et nyt Lovudkast. Hvorledes fremtræder dette Udkast? Fremtræder det som noget Tvivlsomt? Nei, jeg troer, at det fremtræder som noget næsten isorveten Afgjort, thi det fremtræder som de to af de Lovgivningsmagten udøvende Autoriteters Anskuelse, som Landsstingets og Regjeringens. Nu spørger jeg: naar man har villet svække Tiltroen til de ti Mænds Betænkning og det Argument, som er udledet af, at disse Mænd, uagtet de — som det af flere Steder i deres Betænkning fremgaaer — have haft en særlig Opfordring til at tage For skjellen imellem St. Thomas og St. Croix i Betragtning, dog ikke have udtalt et Ord om en saadan Deling, derved, at det jo var let tænkeligt, at man, fordi man vidste, den nye udkommende Gouverneur havde en væsentlig Andeel i Udarbejden deraf, ikke havde villet gjøre noget Forslag til Forandringer, som vilde medføre en total Omstødelse af det medbragte Udkast, — naar man altsaa tiltroer denne Forsamling saameget Hensyn til Regjeringens eller dens Drøgens præsumerede Anskuelse af Sagen, vilde man da tiltroe den nye Forsamling, fordi den er sammenkaldt efter en noget forskjellig Valgmetode, en saa stor Kraft og Uafhængighed, at den ligeoverfor en af to af Danmarks Lovgivningsmagts Udøvere erklæret Anskuelse, skulde udtale en totalt afvigende Mening? Vilde man ikke meget suarere i Vestindien, om end maaffee Majoriteten af dem, der skulde ytre sig derom, var af den Mening, at man dog helst foretrak eet Colonialraad, af Frygt for slet Intet at have, af Frygt for igjen at forhale Sagen, finde sig opfordret til at gaae ind paa det, som nu sidst forelaa, og som maatte ansees for at være to af den danske Lovgivningsmagts Bestanddeles Anskuelse. Det er det, som for mig — og det forekommer mig for enhver Minister, altsaa ogsaa for min Eftermand, saavidt det er mig muligt, at sætte